

73 RAONS PER DEIXARTE

EL MUSICAL QUE ENAMORA

de **GUILLEM CLUA**
i **JORDI CORNUDELLA**

direcció musical
ANDREU GALLÉN

direcció
ELISENDA ROCA

MARC PUJOL **MERCÈ MARTINEZ**
MONE TERUEL **ÀLEX CASANOVAS**

Què? *73 raons per deixar-te*

Qui? Àlex Casanovas, Mercè Martínez, Mone Teruel i Marc Pujol

On? Teatre Goya

Quan? Del 20 de novembre de 2015 al 10 de gener de 2016

#73raons

@mpujolmany

@mercetinez

@andreugallen

@guillemclua

TITULARS

Guillem Clua i Jordi Cornudella presenten *73 raons per deixar-te*, una comèdia musical que mostra les interioritats del món de la parella i convida a reflexionar sobre l'amor i el desamor a través de catorze cançons. L'espectacle compta amb música en directe: piano (Andreu Gallén) i violí (Víctor Pérez).

El muntatge està molt lligat a la ciutat de Barcelona, en què es coneixen els seus protagonistes. De fet, una de les cançons de l'espectacle recorre el trajecte de la Línia 3 del metro de la ciutat.

Elisenda Roca torna a dirigir un espectacle musical després de l'èxit aconseguit l'any 2014 amb *T'estimo, ets perfecte ja et canviaré*, que es va convertir en un dels musicals de referència de la temporada.

“73 raons per deixar-te és una història sobre la compatibilitat d’estimar entre gent que està blindada perquè no vol patir i altres que prefereixen seguir obrint portes malgrat les experiències viscudes.”

Elisenda Roca

directora d’escena de l’obra

“73 raons per deixar-te és la història d’una noia que un dia baixa a la plaça de Catalunya a comprar un parell de sabates i allà coneix un noi que vol anar pel món descalç.”

Josep Maria Pou

director artístic del Teatre Goya

SINOPSI

La Mercè i en Toni fa tres anys que estan junts. Van tenir un enamorament de focs artificials, un “flechazo”, com se sol dir, i malgrat les seves diferències, tot indicava que serien una parella ideal. Però no ha estat així. La seva relació no ha funcionat i quan els veiem per primer cop, s’estan tirant els plats pel cap. L’amor incondicional s’ha convertit en odi, les virtuts en defectes i els motius per deixar-se es multipliquen en boca de tots dos fins a arribar a setanta-tres.

Tots dos es veuen obligats a començar una nova vida separats. Això sí, per tirar endavant no estaran sols: compten amb el suport dels respectius consogres. El pare de la Mercè i la mare d’en Toni no se suporten des del primer dia que es van conèixer, però la separació dels seus fills els obligarà a acostar-se i portarà la seva relació familiar al límit.

De la mà d’aquests personatges, descobrirem la història d’amor dels joves, des de l’enamorament inicial fins a la ruptura, passant per la convivència, les discussions i el dia a dia que mai no surt a les pel·lícules. Tots quatre es veuran obligats a reflexionar sobre l’amor, el desamor, el pas del temps i el valor de les segones oportunitats.

La pèrdua és una de les sensacions humanes més doloroses que existeixen.

Bé, un còlic nefrític fa més mal. Però a mi no m'ha agafat mai un còlic nefrític. Per això vaig decidir parlar de la pèrdua i no de ronyons, perquè la conec millor i no implica cap visita a Urgències.

De fet, tots la coneixem molt bé, la pèrdua. A tots ens han deixat algun cop. Ja sigui per acabar amb una relació que no anava enlloc, perquè al nostre millor amic li han ofert una feina a Austràlia, o senzillament perquè la vida no és eterna i arriba un dia que algú se'n va per no tornar. Hi ha gent que desapareix de les nostres vides i no tornem a veure mai més, ens agradi o no. I sovint vivim com si això no hagués de passar mai.

Potser si ho sabéssim, ens comportaríem d'una altra manera amb ells.

Però em desvio de tema.

Estàvem parlant d'amor. De quan s'acaba. I això passa sempre.

Totes les històries d'amor s'acaben.

Absolutament totes.

Algunes duren una sola nit i es marceixen quan surt el sol. D'altres duren tant com permeten unes vacances d'estiu. N'hi ha que s'allarguen una mica més, mesos, potser anys. Aquestes ens fan creure que l'amor dura per sempre i ens fan conivire, fer-nos tatuatges comuns, adoptar un gos, tenir un fill, comprar un pis que no podem pagar... Les que han superat la crisi dels tres anys, s'enfronten a la dels cinc o a la dels deu... i després a la de la mitjana edat. Arribar a les noces de plata sembla una moda pròpia del segle XX i assolir les d'or ja és carn de rècord Guinness. I si alguna parella aconsegueix mantenir la seva història d'amor amb una salut millor que la dels seus òrgans interns, ja s'encarregarà una obstrucció coronària d'eliminar-la amb eficiència.

Sí, sona una mica pessimista tot plegat. Em sap greu.

Durant molt de temps vaig creure que no tenia sentit iniciar cap relació amb ningú si, al capdavall, acabaria malament.

Volia estalviar-me el dolor.

El problema és que fugint del dolor també vaig fugir de l'amor.

Era com si hagués decidit morir-me de gana per por a agafar una gastroenteritis.

I, és clar, tampoc és això.

A *73 raons per deixar-te*, hi ha personatges que fugen de l'amor per no sentir dolor. N'hi ha que conviuen amb el dolor per no sentir amor. N'hi ha que es refugien en l'amor per foragitar el dolor. I, finalment, n'hi ha que senzillament estimen sense preguntar-se per què.

Aquests últims, potser, són els que ho fan millor.

Potser la clau no és creure que el teu amor és etern, sinó estimar com si s'hagués d'acabar demà.

Potser les històries d'amor són precioses, precisament, perquè sempre s'acaben.

I és aquí on rau la bellesa dels finals.

Encara que facin mal.

Guillem Clua, *autor*

El final d'una relació és el principi d'aquesta obra que sou a punt de veure. Una història que parla de l'enamorament inconscient, de l'amor que pot créixer més fort que un roure o es pot malmetre i vinclar fins a trencar-se com un branquilló. Sobre l'amor i les relacions de parella hi ha molta literatura teatral i molts assaigs seriosos que l'han posat sota el microscopi per analitzar-lo, per saber què fa que una relació de parella es mantingui amb bona salut al llarg dels anys i d'altres que no superin tres primaveres. Tot i que arribar a les noces de plata comença a ser cosa del segle passat i celebrar les d'or és tot un esdeveniment digne d'estudi.

I és que la convivència no és fàcil i ho sabeu els que viviu en parella. Conviure, com diu un dels personatges que aviat coneixereu, és enfrontar-se junts als problemes, barallar-se, reconciliar-se, evolucionar plegats. Hi ha qui, després d'un desengany amorós, decideix arriscar-se i tornar a intentar-ho les vegades que facin falta. També hi ha qui després d'una ruptura creu que el millor és no patir mai més i no tornar a estimar per por al dolor. I totes les ruptures fan mal.

Guillem Clua ens planteja si som capaços d'arribar al final de línia superant entrebancs emocionals, arriscant sense por i atiant l'amor com si no hi hagués un demà. I, per fer-ho, compta amb la complicitat del compositor **Jordi Cornudella** que ha creat una de les partitures més belles i efectives que mai haureu escoltat.

Preparats per emprendre aquest viatge junts?

Som-hi!

Elisenda Roca, *directora d'escena*

“El primer cop que et vaig veure”. Aquesta és la frase amb què comença l’obra i la primera que vaig musicar. Recordo amb una precisió inusual els minuts que vaig passar davant del piano quan vaig rebre el pròleg. I també recordo algunes de les provatures que vaig fer. Nou síl·labes que s’havien de convertir en vuit notes (coses de sinalefes).

En aquell moment, davant del llenç en blanc, vaig recordar l’última frase de *Sunday in a Park with George*: «*White. A blank page of canvas. His favorite. So many possibilities*» i, com si es tractés d’una revelació, vaig entendre que, fossin quines fossin aquelles primeres vuit notes, condicionarien tot el musical. I així va ser.

Les vuit notes guanyadores van establir les regles del joc i, a partir de l’univers sonor que em van suggerir, va anar arribant a poc a poc la resta de la música de la primera escena. I seguint així, durant ben bé un any, el musical sencer.

Si vuit simples notes d’una melodia poden ser absolutament crucials a l’hora d’establir el codi, imagineu-vos si hi sumem l’harmonia i el ritme. Una bogeria.

I és per aquest tipus de coses que escriure és un procés tan fascinant. I encara més si tens la sort de poder musicar una obra del Clua.

La música de *73 raons per deixar-te*, com no podia ser d’una altra manera, està del tot lligada al text i a l’escena. Acompanya les paraules dels personatges, en matisa la intenció, perfila i posa color al que diuen; i, alhora, intenta ser la base sobre la qual puguin lliscar les diferents situacions, portant-nos d’un cantó a l’altre, seguint la història, les emocions, els amors i desamors de cada un dels protagonistes. La majoria dels números musicals són escenes, fins al punt que només n’hi ha dos que podríem considerar cançons pròpiament dites.

D’una manera si més no latent, aquelles primeres vuit notes vertebraven tota la forma musical de l’obra, s’erigeixen com un pilar sobre el qual reposa tot. Un pilar que té dues cares: la de la força que ens uneix (l’amor) i la de la força que ens pot fer arribar a buscar fins a setanta-tres raons per deixar-nos.

Arribats a aquest punt, suposo que us hauria de parlar de com sona la música que escric. És una pregunta que em fan sovint. Una pregunta aparentment senzilla amb una resposta realment difícil. Sempre que me la fan començo a divagar: que si és una música “pròxima”, que si és “fresca”, que si és “complexa però del tot intel·ligible”... Però sempre tinc la sensació que acabo fracassant estrepitosament. És com que algú t’intenti descriure l’olor o el gust d’un menjar. Pot passar-s’hi hores, però la millor manera, al final, acaba sent olorant-ho o tastant-ho tu mateix. Amb la música passa igual. És una obvietat com un temple, però deixeu-me dir-vos que la millor manera de fer-se la idea de com sona és escoltant-la. M’hi trobareu a mi, però estic segur que també hi podreu endevinar miques de Sondheim, Weil o Guinovart, per citar-ne tres. Els grans mestres sempre acaben traient el cap, encara que no sigui culpa d’ells.

De vuit notes en vuit notes, espero que arribeu al final de l’obra ben xops de totes les emocions que us hem volgut transmetre. I tant de bo que la música us continuï acariciant quan hàgiu marxat del teatre.

Jordi Cornudella, *compositor*

FITXA ARTÍSTICA

De Guillem Clua i Jordi Cornudella

Direcció d'escena: Elisenda Roca

Libret: Guillem Clua

Música: Jordi Cornudella

Direcció musical: Andreu Gallén

Músics: Andreu Gallén (piano) i Víctor Pérez (violí)

Intèrprets: Àlex Casanovas, Mercè Martínez, Mone Teruel i Marc Pujol

Moviment: David Pintó Codinasaltas

Escenografia: Ricard Prat i Coll

Vestuari: Laia Cambrils

Il·luminació: Kiko Planas (A.A.I.)

So: Raimon Segura (Rai)

Caracterització: Toni Santos

Direcció producció: Amparo Martínez

Cap de producció: Maite Pijuan

Producció executiva: Raquel Doñoro

Responsable tècnic: Txema Orriols

Regidora: Olalla Calvo

Cap tècnic: Raimon Segura (Rai)

Tècnic il·luminació: Manel Lorca, David Ruiz

Maquinista: Sergio Delgado

Tècnica de micròfons: Magda Santiveri

Construcció d'escenografia: Estudi - Taller d'escenografia Jorba - Miró

Prensa: Andreu Rami - Anna Casasayas - Marta Ferrà

Màrqueting i comunicació: Publispec

Reportatge fotogràfic: David Ruano

Disseny gràfic: sSB

Agraïments: Dídac Flores, Diana Roig, Miquel Fernández, Jordi Bonet, Oido estudi de gravació, Carles Roca, Tania Brenlle, Alba i Nil Vilas, Sol Chicot.

Col·laboració: Misako, Cottet, Punto Blanco

Producció: Focus, Bitò Produccions

Primera representació al Teatre Goya el 20 de novembre de 2015

Durada de l'espectacle: 1 hora i 45 minuts . Espectacle en català

LA CRÍTICA HA DIT ...

“El público saldrá del teatro feliz, pero planteándose muchas preguntas. Como debería ser.”

Ana María Dávila, *El Mundo*

“Una comèdia musical que canta a la fi del conte de fades (o n’hauríem de dir conte xino?), “el final feliç” no és tant el previsible de qualsevol història de “noi coneix noia” sinó que forma part del pacte no escrit amb el públic.”

Gemma Busquets, *El Punt Avui*

“Ho fan amb la gràcia i la força de qui se sap capaç de conquerir l’espectador des de la primera nota , i amb una complicitat de Pujol i Martínez sinèrgica, acurada i molt realista (...) en una reflexió constant sobre l’amor, el desamor, la mort, la família o la soledat.”

Roser Albertí, *Diari de Girona*

“73 raons per deixar-te és una proposta que fa riure, somriure i plorar i que respon a preguntes tantes vegades formulades com: ¿Totes les relacions tenen data de caducitat?”

Lecturas

GUILLEM CLUA, *autor*

Llicenciat en Periodisme, inicia la seva formació teatral a la London Guildhall University. La seva projecció internacional no té aturadors des de l'estrena el 2005 de la seva obra *La pell en flames* a La Villarroel, Madrid (Centro Dramático Nacional, 2012) i diferents ciutats dels EUA, on va ser assenyalada per la crítica com una de les millors obres del 2006, i Amèrica Llatina. També ha estrenat al Spanish Repertoir Theatre de Manhattan *Gust a cendra* (2006), *Marburg* a Caracas (Veneçuela) i *Smiley*, comèdia triomfadora des de la seva estrena la Temporada 2013 - 2014 a Barcelona i Madrid, a Xile (2013). El seu primer musical, *Killer*, s'ha estrenat a Atenes i Xipre el 2012 i properament s'estrenarà a Nova York.

Clua és també actor d' *Invasión* (Teatro Conde Duque, Madrid, 2012), el llibret de la cantata *Ha passat un àngel* (L'Auditori, 2012) i *La terra promesa*, una farsa sobre el canvi climàtic presentat en lectures a NYC i Atenes el 2013, però encara inèdita a Barcelona.

Entre d'altres guardons, ha rebut el Premi Time Out a la Millor Obra de Creació del 2013 i el Butaca al Millor espectacle de petit format per *Smiley*, el Premi de la Crítica 'Serra d'Or' al Millor Text (2005) i el 32è Premi de Teatre Ciutat d'Alcoi (2004) per *La pell en flames*, a més de nominacions als Premis Max..

JORDI CORNUDELLA, *compositor*

Jordi Cornudella Heras neix a Terrassa l'any 1989. Estudia clarinet amb Queralt Roca i Rosa Caparrós al Conservatori de Terrassa, on hi acaba el Grau Mitjà amb premi d'honor en les disciplines de clarinet i de música de cambra. Continua els seus estudis d'interpretació del clarinet a l'Esmuc amb Josep Fuster i, seguidament, marxa a Karlsruhe (Alemanya) per cursar-hi un màster de dos anys amb Wolfgang Meyer becat per la Fundació Güell. El desembre de 2013 torna a Catalunya i, junt amb la flautista Èlia Casals, funda Meraki Ensemble, del qual n'és clarinetista i compositor de l'espectacle *El primer hivern*.

Sempre ha compaginat els estudis acadèmics amb classes i cursos amb altres professors com Lluís Vergés, Eduard Brunner o Andreas Sundén. Ha estat titular d'orquestres joves (JONC i OJIPC) i ha col·laborat professionalment amb Barcelona 216, la Cobla Sant Jordi, la GIOrquestra i l'Orquestra de Cadaqués. També ha tocat en el cinquè Festival de Pasqua de Cervera - en el qual es va presentar com a intèrpret- compositor, i ha estat clarinetista titular de la Cantània 2015 (L'Auditori).

Com a compositor ha escrit sobretot obres de cambra, música per a curtmetratges, obres de teatre i espectacles. També ha treballat com a copista, arranjador i instrumentador per diferents formacions i entitats com el Murtra Ensemble, Bandart, el Teatre Nacional de Catalunya i el Festival Grec, entre d'altres.

Actualment compagina la feina de professor de clarinet de l'Escolania de Montserrat amb altres projectes musicals.

ANDREU GALLÉN, *direcció musical*

Nascut el 1987 a Barcelona. Format a l'Esmuc i al Koninklijk Conservatorium de Brussel·les, amb Eulàlia Solé, Josep Colom, Wolfram Rieger i Udo Reinemann. Pianista de formació clàssica, dedica la seva tasca concertística principalment a la música de cambra. Ha actuat a sales i festivals com l'Auditori de Barcelona, Palau de la Música de Barcelona, Círculo de Bellas Artes de Madrid i el Festival Castell de Peralada, entre d'altres.

Ha estat el director musical i pianista de *La Vampira del Raval* (Teatre del Raval, 2011-12), *WOW!* (Festival de Peralada, 2013), *Taxi, al TNC!* (Teatre Nacional de Catalunya, 2013), *T'estimo ets perfecte, ja et canviaré* (Teatre Poliorama i Teatre Goya, 2013-14), *L'eclipsi* (Teatre Nacional de Catalunya, 2014), *Romance de curro el palmo* (Teatre Grec de Barcelona, 2014), *Liceistes i cruzados* (Teatre Nacional de Catalunya, 2014), *Mar i cel* (Teatre Victòria, 2014-15) i *Nit de Musicals: una nit de Broadway al Grec* (Teatre Grec de Barcelona, 2015).

També ha actuat a Alemanya, Suïssa i Itàlia. Ha rebut diferents premis i ha estat becat per la Generalitat per a la realització d'estudis artístics a l'estranger.

ELISENDA ROCA, *directora d'escena*

Elisenda Roca es dedica des de fa trenta anys a l'ofici de periodista i està vinculada al món del teatre des de ben petita. Va fer el salt al teatre professional dirigint l'obra *Misteriós assassinat a Manhattan*, adaptació teatral de JL Martín del guió cinematogràfic de Woody Allen, estrenada el gener de 2006 al Teatre Tívoli de Barcelona i prorrogada al Teatre Condal. El 2014 va dirigir el musical *T'estimo, ets perfecte, ja et canviaré* de Joe Di Pietro i Jimmy Roberts, al Teatre Poliorama que va prorrogar, després d'una llarga gira per Catalunya, al Teatre Goya. Aquest muntatge va guanyar el premi Butaca al Millor Musical de 2014. L'èxit de públic va fer que el febrer del 2015 tornés al Teatre Poliorama. A la Capella, durant la BCNegra, va dirigir *Sis personatges en cerca de Camilleri*, de Pau Vidal i Monia Presta. El 2015 dirigeix *Vuelve a casa, vuelve*, el seu primer text teatral, a MiniTeatres.

Ha dirigit, produït i presentat programes a Antena 3, Televisió Espanyola, TV3 i BTV, i a Antena 3 Ràdio, Ràdio Salut i COM Ràdio. Entre els nombrosos premis que ha rebut destaquen el premi Ondas de Televisió, TP, Micròfon de Plata, Asociación de Telespectadores de Madrid, Antena de Oro i l'Òmnium Cultural de Ràdio.

Dirigeix la productora audiovisual Paraula. Durant vuit anys va ser vicedegana del Col·legi de Periodistes de Catalunya. Imparteix cursos de postgrau Comunicació Audiovisual i Periodisme a diverses universitats. En l'actualitat, col·labora a la revista *Descobrir Catalunya*, al web cultural *Catorze.Cultura viva*, al programa *8 al dia* de Josep Cuní a 8tv, a *El Món* de Jordi Basté, a *La primera pedra* de Jordi Margarit a RAC 1 i a *Gente Despierta* a RNE.

Al setembre, presentarà el seu desè llibre, *Tu i jo*, amb il·lustracions de Guridi (Combel).

MERCÈ MARTINEZ, *actriu*

Formada al Conservatori Superior de Música del Liceu i al Conservatori Municipal de Barcelona. Aquesta actriu i cantant, nascuda a Sabadell (1976), ha participat en nombrosos i exitosos espectacles teatrals com *The Full Monty* (2001), *Fedra + o –Hipòlit* (2002), *La ópera de cuatro cuartos* (2002), *Amants* (2002), *Just la fi del món* (2003), *No són maneres de matar una dona* (2004), *Sarau de l'any* (2004), *Obra vista* (2005), *Casa i Jardí* (2005), *Paradís* (2006), *La Vampira del Raval* (2011), *T'estimo, ets perfecte, ja et canviaré* (2000/2001/2013/2014), *La Bella y la Bestia* (2010), *El Mercader* (2006) o *Lé mani forti* (2007).

També acumula una llarga trajectòria a la televisió i ha participat en sèries com a *Plats Bruts* (1999), *Ventdelplà* (2005) o *Porca Misèria* (2004). Actualment, forma part del repartiment de *La Riera* (2010). Al món del cinema ha treballat a *Sévigne* (2004) i *Va a ser que nadie es perfecto* (2005).

Té quatre Premis Butaca a la millor actriu pels seus papers a *The Full Monty* (Teatro Novedades, 2001), *Paradís* (Teatre Condal, 2006), *La Vampira del Raval* (Teatre del Raval, 2011-12) i *T'estimo, ets perfecte, ja et canviaré* (Teatre Poliorama i Teatre Goya, 2013-2014).

MARC PUJOL, *actor*

Actor i cantant que va començar la seva carrera artística al teatre musical participant a l'espectacle *Broadway Express* (1995) de Cia Brehon durant la gira de Catalunya. Ha intervingut a musicals com *West Side Story* (1996), *Joseph i l'increïble abric en technicolor* (2006), *Cantando desnudos* (2007), *Boscós endins* (2007), *Aloma* (2008), *Nit de Sant Joan* (2010) i *La flauta màgica* (2012). Recentment ha estrenat el musical *Fang i Setge* (2014), i ha protagonitzat els concerts dramatitzats *Mobília* (2015) i *Nevares* (2014).

D'entre els seus últims treballs teatrals destaquen *Flor de Nit* (2015), *Liceistes i Cruzados* (2014); *Fuenteovejuna. Breve tratado sobre las ovejas domésticas* (2013) i *La dona vinguda del futur* (2013).

En televisió ha participat en les sèries *La Sagrada Família* (2010), *El cor de la ciutat* (2000), *Plats Bruts* (1999) o *Médico de família* (1995), i la websèrie *La vida. es* (2013).

ÀLEX CASANOVAS, actor

Entre els seus darrers treballs en l'àmbit del teatre cal esmentar *Pensaments Secrets*, de David Lodge, primera direcció de Lluís Soler, i *El joc de l'amor i de l'atzar*, de Mariveaux, dirigida per Josep Maria Flotats l'any 2014; *Bona Gent*, de David Lindsay-Abraire, dirigida per Daniel Veronese i *Dispara / Agafa tresor / Repeteix*, de Mark Ravenhill, amb direcció de Josep Maria Mestres l'any 2013; *El mercader de Venècia*, de W. Shakespeare, dirigit per Rafel Duran i *L'ombra al meu costat*, autoria i direcció de Marilia Samper i Pàtria, autoria i direcció de Jordi Casanovas, l'any 2012; *Boeing, Boeing*, de Marc Camoletti, dirigit per Alexander Herold, i *Un tranvía llamado deseo*, de T. Williams, sota la direcció de Mario Gas, l'any 2010; *Pels pèls*, de Paul Pörtner, amb direcció d'Abel Folk, l'any 2007; *Misteriós assassinat a Manhattan*, de Woody Allen, dirigit per Elisenda Roca l'any 2006; i *Surabaya*, de Marc Rosich, dirigida per Sílvia Munt, *Yerma*, de Federico García Lorca, dirigit per Rafel Duran, i *Sóc el defecte*, de Manuel de Pedrolo, sota la direcció de Joan Maria Gual, l'any 2005.

A la televisió ha format part del repartiment de sèries com *El cor de la ciutat* (2000-2010), *Majoria absoluta* (2003), *Temps de silenci* (2001), *Estació d'enllaç* (1996) i *Nissaga de poder* (1996), entre d'altres.

Ha rebut el premi Max al millor actor de repartiment per *Un tramvia anomenat desig* (2013) i ha estat nominat al premi Gaudí al millor actor per la pel·lícula *Fènix 11-23*, dirigida per Joel Joan Jové l'any 2013.

MONE TERUEL, actriu

Mone és el nom artístic de la cantant i actriu Montserrat Teruel.

El 1992, Josep Maria Flotats li ofereix un paper a l'obra *Cal dir-ho?* i, a partir d'aquí, ha treballat en moltes més obres de teatre musical com *Guys and dolls* (1998), *Company* (1996), *The Full Monty* (2001), *Remena nena* (2004), *Mals d'amor d'una gata francesa* (2000), *Mamma Mia* (2010). Recentment, ha participat a *Marry me a little* (2013) i *T'estimo, ets perfecte, ja et canviaré* (2014).

Ha format part de nombrosos grups com *Gatos Negros*, *Soul Family* o *Mujeres* i ha col·laborat amb altres artistes com Gato Perez, La Trinca, Albert Plá i Sopa de Cabra. Ha posat la seva veu a molts espots publicitaris de marques com Codorniu, Cruzcampo, Nestlé i Danone. També ha enregistrat el CD *Regal* (2006) amb temes propis.

Com a cantant i presentadora ha participat als programes *Loto Show* i *Bona Sort* de TV3, i ha estat membre del jurat de la 2a edició del programa *Oh Happy Day* de TV3. Ha format part del repartiment de sèries de televisió com *El cor de la ciutat* (2000), *Porca Misèria* (2004) i *La Sagrada Família* (2010).

Al cinema ha participat a *Un plaer indescriptible* (1992) i és la veu d'*El Príncep de Egipte* (1998), *La bella y la bestia* (1991), *Mulán* (1998) i *Pulgarcita* (1994).

Va guanyar el Premi Butaca 2014 a millor actriu de musical per *Marry Me a little*.

73 raons per deixar-te

Del 20 de novembre de 2015
al 10 de gener de 2016

Horaris

De dimarts a divendres, 20.30 h
Dissabte, 18.30 i 21 h
Diumenge, 18.30 h

Preus

Entrada general 24€

Venda d'entrades

Taquilla Teatre Goya
www.teatregoya.cat

Preus especials per a grups a

Promentrada
www.promentrada.com
93 309 70 04

Producció

Focus, Bitò Produccions

Contacte de premsa

Andreu Rami, Anna Casasayas
Marta Ferrà
93 309 75 38
premsa@focus.cat

PATROCINADORS

Juvé & Camps

AMB EL SUPORT DE

AMB LA COL-LABORACIÓ DE

info@teatregoya.cat
teatregoya.cat

teatregoya

GRUP FOCUS
direcció: josep maria pou

Joaquín Costa, 68
08001 Barcelona

INSTITUCIONS

MITJANS DE COMUNICACIÓ

